POLICY BRIEF

AI Disclosure Policies in Scholarly Publishing: Challenges and Policy Options

Reza Habibisaravi[1,2]

[1] MD, PhD, Lecturer, School of Allied Medical Sciences, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran
[2] National Focal Point of EMTs at Eastern Mediterranean Regional Office of World Health Organization, National Emergency Medical Organization, Ministry of Health and Medical Education, Tehran, Iran

(Received July 8, 2026; Accepted September 23, 2026)

Abstract

Disclosure policies for the use of generative AI in scientific publishing, despite their emphasis on transparency and accountability, are heterogeneous in terms of what uses are permissible, where disclosure statements should be included in the manuscript, and how such disclosures should be reported. In a survey of the top 100 medical journals, 78% of journals required disclosure, but only 16% provided a specific format for disclosure; there was also a clear distinction between language editing, text generation, figure or table generation, and data analysis. This ambiguity increases the administrative burden on authors and can undermine meaningful disclosure. This policy brief is based on a targeted review of the scientific evidence and normative documents, from which the following policy options are proposed: credible evidence and guidelines emphasize human authorship, full author responsibility, disclosure of AI use in research, and protection of confidentiality. A proposed approach is to replace general disclosure requirements with structured, risk-graded documentation based on two-tier governance: common inter-journal principles and discipline-specific procedures. However, empirical evidence on the actual extent of AI use and the impact of disclosure policies on author behavior remains limited.

Policy implementation should be gradual, with a short form for low-risk applications and a detailed form for applications that affect methods, data, analysis, interpretation, or decision-making. Training, protection of patient and manuscript data, support for Persian-speaking researchers, and human review are essential. AI detectors should not be the sole basis for article rejection or allegations of misconduct, as bias against authors who are not native English speakers has been reported. Accountability for AI use should not be limited to authors; reviewers, editors, and publishers should also be included in the framework of transparency and accountability throughout the publication chain. Pilot implementation in a small number of Iranian journals, with monitoring of disclosure rates, administrative burden, confidentiality violations, and linguistic fairness, is recommended.

Keywords: generative AI, scholarly publishing, disclosure policies

J Mazandaran Univ Med Sci 2026; 36 (Supple 1): 281- 287 (Persian).

Corresponding Author: Reza Habibisaravi - Health in Emergencies and Disasters Specialist. Vali-e-Asr Highway, Jouybar intersection, Center for Pre-hospital Emergency and Disaster Management, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran (E-mail: rhabibisaravi@mazums.ac.ir)

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

مجله دانشگاه علوم پزشکی مازندران
دوره سی و ششم شماره ویژه نامه مهر سال ۱۴۰۵ (۲۸۷-۲۸۱)

سیاست‌های افشای کاربرد هوش مصنوعی در نشر علمی: چالش ها و راهکارهای سیاستی

رضا حبیبی‌ساروی [۱،۲]

چکیده

سیاست‌های افشای کاربرد هوش مصنوعی مولد در نشر علمی، با وجود تأکید بر شفافیت و پاسخ‌گویی، از نظر تعریف کاربردهای مجاز، محل درج بیانیه افشا در متن مقاله و قالب گزارش‌دهی ناهمگون‌اند. در بررسی ۱۰۰ مجله پزشکی برتر، ۷۸ درصد مجلات ارائه بیانیه افشا الزامی بود، اما فقط ۱۶ درصد موارد قالب مشخصی برای ارائه داشتند. همچنین مجلات از نظر نیاز یا عدم نیاز به افشا در مورد ویرایش زبانی، تولید متن، تولید شکل یا جدول و تحلیل داده متفاوت بودند. این ابهام، بار اجرایی نویسندگان را افزایش می‌دهد و می‌تواند افشای صادقانه را تضعیف کند.

این خلاصه سیاستی بر پایه مرور هدفمند شواهد علمی و راهنماهای معتبر نشر علمی ارائه شده و راهکارها و گزینه‌های سیاستی پیشنهادی به این شرح، نخست، ایجاد استاندارد حداقلی ملی و بین‌مجله‌ای با تاکید بر نویسندگی انسانی، مسئولیت کامل نویسندگان، افشای کاربرد هوش مصنوعی تاثیرگذار بر اعتبار پژوهش و حفاظت از محرمانگی، دوم، جایگزینی بیانیه کلی افشا با یک متن افشای ساختاریافته و درجه‌بندی شده بر اساس سطح خطر (فرم کوتاه برای کاربردهای کم‌خطر و فرم تفصیلی برای کاربردهای مؤثر بر روش، داده، تحلیل، تفسیر یا داوری)، سوم، اعمال حکمرانی دو سطحی در سیاست های افشا شامل اصول مشترک بین‌مجله‌ای و رویه‌های اختصاصی رشته‌ای، چهارم، اجرای تدریجی، آموزش و حمایت از افشای صادقانه و پنجم، پاسخ‌گویی کلیه عوامل زنجیره نشر شامل نویسندگان، داوران، سردبیران و ناشران در مورد کاربرد هوش مصنوعی، انجام پذیرفت.

تطبیق این راهکارها با مقررات حفاظت از داده و آیین‌نامه‌های اخلاق در پژوهش، پشتیبانی از پژوهشگران فارسی زبان با توجه به سوگیری آشکارسازهای هوش مصنوعی نسبت به زبان‌های غیر انگلیسی و اجرای آزمایشی راهکارها در چند مجله علوم پزشکی و غیرپزشکی ایران توصیه می‌شود. همچنین تعیین شاخص های بهبود سیاست‌های افشای هوش مصنوعی با رویکرد ارتقای کیفیت و نه به منظور رتبه‌بندی تنبیهی مجلات یا نویسندگان پیشنهاد می‌گردد.

واژه های کلیدی: هوش مصنوعی مولد، نشر علمی، سیاست‌های افشا، خلاصه سیاستی

مولف مسئول: رضا حبیبی ساروی، ساری، بزرگراه ولی عصر (عج)، مرکز فوریت‌های پیش‌بیمارستانی و مدیریت حوادث، دانشگاه علوم پزشکی مازندران
E-mail: rhabibisaravi@mazums.ac.ir
۱. دکترای حرفه‌ای پزشکی و دکترای تخصصی (Ph.D)، مدرس، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران
۲. نماینده ملی تیم‌های پزشکی اضطراری (EMT) در دفتر منطقه‌ای مدیترانه شرقی سازمان سلامت جهانی، سازمان اورژانس کشور، وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، تهران، ایران

تاریخ دریافت : ۱۴۰۵/۴/۱۷ تاریخ ارجاع جهت اصلاحات : ۱۴۰۵/۵/۱۸ تاریخ تصویب : ۱۴۰۵/۷/۱

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

مقدمه

مسئله سیاستی چیست؟

هوش مصنوعی مولد اکنون در ویرایش زبانی، ترجمه، خلاصه‌سازی، ایده‌پردازی، تولید کد، تحلیل داده، ساخت تصویر و ارزیابی دست‌نوشته‌ها به کار می‌رود. در علوم سلامت، استفاده از این ابزارها با ملاحظات بیش‌تری همراه است؛ زیرا خروجی نادرست یا سوگیرانه می‌تواند به تحریف شواهد، افشای اطلاعات محرمانه بیماران یا دست نوشته‌ها، خطای استنادی و تصمیم‌های نادرست علمی منجر شود. سازمان جهانی بهداشت تأکید کرده است که کاربرد هوش مصنوعی در سلامت باید بر اخلاق و حقوق بشر استوار باشد و پاسخ‌گویی همه ذی‌نفعان را تضمین کند(۱).

راهنماهای معتبر در یک اصل بنیادی هم‌نظرند. ابزار هوش مصنوعی نمی‌تواند نویسنده مقاله باشد، زیرا قادر به پذیرش مسئولیت، اعلام تعارض منافع، تضمین حقوق مؤلف و پاسخ‌گویی به محتوای منتشرشده نیست(۲، ۳). همچنین، نویسندگان انسانی مسئول صحت، کامل بودن، اصالت و ارجاع دهی محتوای نهایی‌اند، خروجی متقاعد کننده هوش مصنوعی ممکن است نادرست، ناقص یا سوگیرانه باشد(۲).

با وجود این توافق اصولی، اجرای سیاست‌های افشای هوش مصنوعی به «هزارتوی انطباق» تبدیل شده است. نویسنده ممکن است برای یک مجله فقط ویرایش زبانی را مجاز بداند، برای مجله‌ای دیگر بازنویسی جمله را نیازمند افشا تلقی کند و درباره استفاده از ابزار در تحلیل داده، تولید تصویر یا داوری همکارانه با قواعدی کاملاً متفاوت روبه‌رو شود. تحلیل سیاست‌های ده ناشر بزرگ نیز ناهمگونی در کاربردهای مجاز، مسئولیت انسانی، شفافیت و محدودیت‌های ابزارهای تشخیص را گزارش کرده است(۴).

تداوم این وضعیت سه پیامد دارد، نخست، افشای ناقص یا مبهم، قابلیت بازتولید و ارزیابی فرایند پژوهش را کاهش می‌دهد، دوم، ممنوعیت‌های کلی و تهدید به برخورد انضباطی، انگیزه گزارش صادقانه را تضعیف می‌کند و سوم، اتکای افراطی به ابزارهای تشخیص می‌تواند به اتهام نادرست و تبعیض علیه نویسندگان غیرانگلیسی زبان بینجامد. یک مطالعه تجربی نشان داد که آشکارسازهای متن تولید شده با GPT (Generative Pre-trained Transformer)، یکی از مدل‌های زبانی هوش مصنوعی مولد)، نوشته‌های نویسندگان غیرانگلیسی زبان را با احتمال بیش‌تری به‌اشتباه متن هوش مصنوعی طبقه‌بندی می‌کنند(۵).

خلاصه سیاستی حاضر برای کمک به تصمیم‌گیری سیاست‌گذاران حوزه نشر علمی در ایران ارائه می‌شود، کشوری که پژوهشگران آن در محیط چند زبانه، با محدودیت دسترسی به منابع و فشارهای فزاینده برای انتشار بین‌المللی فعالیت می‌کنند. هدف، دفاع بی‌قید و شرط از کاربرد هوش مصنوعی یا ممنوعیت آن نیست، بلکه پیشنهاد سازوکاری است که هم تمامیت علمی را حفظ کند و هم افشای مسئولانه را به دلیل هزینه‌های زبانی، اعتباری یا اجرایی ناممکن نسازد.

مواد و روش ها

ارزیابی شواهد

این خلاصه سیاستی بر پایه مرور هدفمند منابع علمی و راهنماهای نشر علمی استاندارد و معتبر تهیه شد. جستجو در پایگاه‌های علمی و وبگاه‌های رسمی در ۱۰ آگوست ۲۰۲۶ با ترکیب کلید واژه‌های انگلیسی مربوط به هوش مصنوعی مولد، افشا، نویسندگی، اخلاق نشر، مجلات پزشکی، آشکارسازهای هوش مصنوعی و حکمرانی انجام گرفت. منابع جستجو شده در بازه زمانی ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۶ منتشر شده بودند. منابعی در نظر گرفته شدند که مستقیماً به سیاست‌های نشر علمی، اخلاق کاربرد هوش مصنوعی یا اعتبار ارزیابی آن مربوط بودند؛ منابع صرفاً تبلیغاتی و مطالب فاقد روش یا مرجع معتبر کنار گذاشته شدند. منابع در چهار گروه بررسی شدند. این چهار گروه شامل، (الف) مطالعات ترکیبی و

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

مرورهای نظام‌مند یا دامنه‌ای، (ب) تحلیل‌های مقطعی و کتاب‌سنجی دستورالعمل مجلات، (ج) مطالعات تجربی درباره سوگیری و اعتبار آشکارسازها و (د) راهنما و دستورالعمل‌های کمیته بین‌المللی سردبیران مجلات پزشکی (ICMJE)، کمیته بین المللی اخلاق نشر (COPE) و سازمان جهانی بهداشت (WHO)، بود.

برای اولویت بندی شواهد، منابع ترکیبی و تحلیل‌های تطبیقی میان مجله‌ای (بررسی و مقایسه هم‌زمان دستورالعمل‌های چند مجله با یکدیگر) بر گزارش‌های دیدگاهی مقدم دانسته شدند. در تفسیر مطالعات، نوع طراحی، جامعه بررسی شده، شفافیت روش، قابلیت تعمیم و تفاوت میان «افشای وقوع استفاده» و «مستندسازی فرایند استفاده» در نظر گرفته شد. شواهد درباره میزان واقعی استفاده از هوش مصنوعی و اثر سیاست‌های افشا هنوز محدود و ناهمگون است؛ بنابراین، عددهای حاصل از یک مطالعه یا یک مجموعه مجله به کل نشر علمی تعمیم داده نشد. گزینه‌های سیاستی و موانع اجرایی مطرح شده از تطبیق اصول رسمی با شرایط محتمل نظام نشر ایران به‌دست آمد.

یافته‌ها

گزینه‌های سیاستی

بر گزینه‌های سیاستی پیشنهادی برای کاهش ناهمگونی سیاست‌های افشای هوش مصنوعی در نشر علمی به شرح زیر است.

گزینه اول: ایجاد استاندارد حداقلی ملی و بین مجله‌ای

وزارت بهداشت، وزارت علوم، کمیسیون‌های اخلاق در پژوهش، دانشگاه‌ها و انجمن‌های سردبیران می‌توانند یک استاندارد حداقلی مشترک تدوین کنند. این استاندارد باید چهار اصل را تثبیت کند که شامل، ممنوعیت نویسندگی هوش مصنوعی، مسئولیت کامل نویسندگان انسانی، افشای کاربرد مؤثر بر محتوای علمی یا فرایند داوری، و ممنوعیت بارگذاری اطلاعات محرمانه در سامانه‌هایی که حفاظت از داده در آن‌ها تضمین نشده است، می باشد(۲، ۳).

استاندارد مشترک باید دامنه افشا را نیز روشن کند. استفاده کم‌خطر، مانند اصلاح محدود دستور زبان بدون تولید محتوای علمی، می‌تواند با یک گزینه ساده در فرم ارسال ثبت شود، اما استفاده در جستجوی منابع، تولید متن یا استدلال، کدنویسی، تحلیل داده، تفسیر نتایج، تولید شکل، یا داوری همکارانه باید نیازمند توضیحی تفصیلی‌تر باشد. این تفکیک با یافته‌های تحلیل مجلات پزشکی سازگار است که میان ویرایش زبانی و کاربردهای پرخطرتر تفاوت قابل توجهی نشان داده است(۶).

گزینه دوم: جایگزینی افشای کلی با مستندسازی ساختاریافته

افشا باید به یک فرم استاندارد و قابل استفاده در سامانه‌های ارسال مقاله تبدیل شود. حداقل فیلدهای پیشنهادی، نام و نسخه ابزار، تاریخ یا بازه استفاده، نقش ابزار، بخش‌های مقاله یا مراحل پژوهش تحت تأثیر، نوع داده یا متن وارد شده، اقدامات انسانی برای بررسی خروجی، و تأیید نویسنده مسئول، بوده است. برای کاربردهای کم‌خطر، ثبت حداقلی کافی است. برای کاربردهای مؤثر بر روش، تحلیل، تفسیر، داده‌های بالینی یا داوری، مستندسازی گسترده‌تر لازم است. این تمایز میان «اعلام استفاده» و «قابل ردیابی‌کردن فرایند» در چارچوب‌های جدید مستندسازی نیز پیشنهاد شده است(۷).

در مقالات علوم سلامت، هیچ متن، تصویر یا داده‌ای که حاوی شناسه بیمار، اطلاعات بالینی قابل شناسایی، محتوای محرمانه دست‌نوشته یا داده منتشر نشده باشد نباید بدون تضمین حقوقی و فنی به ابزارهای عمومی ارسال شود(۸). مستندسازی نباید به انتشار عمومی دستورهای محرمانه یا داده خام بینجامد؛ ثبت داخلی و قابل دسترسی برای سردبیر یا نهاد اخلاقی، در موارد حساس، گزینه مناسب‌تری است.

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

گزینه سوم: حکمرانی دو سطحی با رویه‌های رشته‌ای

سطح نخست باید اصول ثابت و بین‌رشته‌ای را تعیین کند. سطح دوم باید به مجلات و انجمن‌های تخصصی اجازه دهد بر اساس خطر و ماهیت کار، جزئیات اجرایی را مشخص کنند. برای مثال، مجله بالینی باید بر محرمانگی داده و صحت تحلیل تأکید کند، مجله تصویر برداری باید منشأ و تغییرات تصویر را ثبت کند، و مجله روش‌شناسی هوش مصنوعی ممکن است ثبت نسخه مدل، دستورها، داده آموزشی و معیار ارزیابی را مطالبه کند. این ساختار از یک‌سو از پراکندگی کامل سیاست‌ها جلوگیری می‌کند و از سوی دیگر، یک نسخه واحد را بر همه رشته‌ها تحمیل نمی‌سازد. تحلیل‌های موجود نیز فرصت تدوین استانداردهای هماهنگ اما اختصاصی برای هر رشته را مطرح کرده‌اند(۱، ۶).

گزینه چهارم: اجرای تدریجی، آموزش و حمایت از افشای صادقانه

اجرای استاندارد جدید باید با دوره انتقالی، آموزش نویسندگان و سردبیران، نمونه‌های فارسی و انگلیسی، و فرم‌های روشن همراه باشد. عدم افشا در کاربردهای کم‌خطر، در مرحله نخست، بهتر است با درخواست تکمیل اطلاعات و آموزش، نه با رد فوری مقاله، اصلاح شود. در مقابل، پنهان کردن استفاده‌ای که بر داده، تحلیل، تفسیر یا محتوای اصلی اثر گذاشته است، باید در چارچوب رویه‌های اخلاق نشر و پس از بررسی انسانی رسیدگی شود.

نهادهای سیاست گذار علمی ایرانی می‌توانند یک فرم الکترونیک مشترک، واژه‌نامه دو زبانه کاربردهای هوش مصنوعی، و مرکز مشاوره محرمانگی داده ایجاد کنند. حمایت از دسترسی برابر به خدمات ویرایش زبانی انسانی نیز اهمیت دارد، زیرا افشای استفاده برای رفع موانع زبانی نباید به‌طور ضمنی نشانه ضعف علمی تلقی شود. به‌کارگیری آشکارسازهای هوش مصنوعی به‌عنوان تنها مبنای رد مقاله یا اتهام تخلف توصیه نمی‌شود؛ نتایج آشکارسازها باید صرفاً یک علامت هشدار و آغازگر بررسی انسانی باشند(۷).

گزینه پنجم: پاسخ‌گویی در سراسر زنجیره نشر

سیاست افشای هوش مصنوعی نباید فقط نویسنده را مخاطب قرار دهد. کمیته بین‌المللی سردبیران مجلات پزشکی استفاده از هوش مصنوعی را برای نویسندگان، داوران، سردبیران و ناشران موضوع شفافیت و پاسخ‌گویی می‌داند و بر حفاظت از محرمانگی دست‌نوشته‌ها تأکید دارد، بنابراین، مجلات باید برای داوران و سردبیران نیز مسیر افشای جداگانه، منع بارگذاری دست‌نوشته محرمانه در ابزارهای فاقد تضمین، و مسئولیت انسانی روشن تعیین کنند(۴). تعارض منافع مرتبط با مالکیت، آموزش یا تأمین مالی ابزارهای هوش مصنوعی نیز باید در موارد مربوط اعلام شود.

بحث

ملاحظات اجرایی و موانع بالقوه

لازم به یادآوری است که شواهد تجربی درباره میزان واقعی استفاده از هوش مصنوعی، اثر سیاست‌های افشا بر رفتار نویسندگان و کارآمدی مشوق‌ها هنوز محدود است.

در ادامه موانع بالقوه و ملاحظات اجرایی در خصوص اجرای موفق سیاست‌های افشای هوش مصنوعی در نشر علمی ایران بررسی می‌شود.

ناهمگونی بین‌المللی و بار قانونی: استاندارد واحد می‌تواند بار نویسندگان را کاهش دهد، اما اگر بیش از حد جزئی یا طولانی باشد، به انطباق صوری منجر می‌شود. راه‌حل، فرم کوتاه برای کاربردهای کم‌خطر و مسیر تفصیلی برای کاربردهای پرخطر است؛ نه یک فرم یکسان برای همه موارد باشد.

محرمانگی و حاکمیت داده: در علوم سلامت، خطر اصلی فقط خطای متن نیست؛ انتقال داده بالینی، دست نوشته یا داوری محرمانه به سامانه‌های بیرونی نیز مطرح

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

است. اجرای سیاست باید با مقررات حفاظت از داده، آیین‌نامه اخلاق پژوهش و قراردادهای دانشگاهی هماهنگ شود. در محیط ایران، پیش از هر گونه الزام به ثبت جزئیات، باید محل نگهداری اطلاعات و سطح دسترسی به آن مشخص باشد.

عدالت زبانی و منطقه‌ای: استفاده از ابزار برای ویرایش زبان ممکن است به پژوهشگران فارسی زبان کمک کند، اما آشکارسازهای نامعتبر می‌توانند همین گروه‌ها را در معرض سوءظن قرار دهند. به همین دلیل، زبان متن نباید جانشین ارزیابی کیفیت روش، داده و استدلال شود، و هیچ تصمیم تنبیهی نباید تنها بر خروجی آشکارساز متکی باشد(۷).

قابلیت اجرا در مجلات کم منبع: بسیاری از مجلات دانشگاهی منابع کافی برای آموزش، بررسی فنی و توسعه فرم اختصاصی ندارند. راه‌حل عملی، ایجاد زیرساخت مشترک در سطح دانشگاه یا انجمن سردبیران، استفاده از متن‌ها و فرم‌های استاندارد، و ارائه آموزش متمرکز است. اجرای مرحله‌ای و ارزیابی سالانه، امکان اصلاح سیاست را فراهم می‌کند.

خطر افشای بیش از حد: شفافیت نباید به افشای اسرار تجاری، داده حساس یا دستورهای پژوهشی منجر شود. اصل راهنما باید «کفایت برای ارزیابی پاسخ‌گویی» باشد، نه افشای بی‌قیدوشرط همه تعاملات انسان و ماشین، و مستندسازی متناسب، نقش ابزار و کنترل انسانی را روشن می‌کند، بدون آن که محرمانگی را قربانی کند(۸).

برای پایش سیاست، شاخص‌هایی چون، درصد مقالات دارای افشای قابل تفسیر، درصد فرم‌های ناقص، زمان اضافی تحمیل شده به نویسنده و دفتر مجله، تعداد موارد ارجاع شده برای بررسی انسانی، تعداد تصمیم‌های اصلاح شده پس از بررسی، موارد نقض محرمانگی، و اختلاف این شاخص‌ها برحسب زبان، رشته و نوع مؤسسه، پیشنهاد می شود. این شاخص‌ها باید برای بهبود سیاست به کار روند، برای رتبه‌بندی تنبیهی مجلات یا نویسندگان، نمی باشد.

جمع‌بندی و توصیه‌های اجرایی

پارادوکس شفافیت از آنجا پدید می‌آید که افشای الزامی، بدون تعریف روشن، فرم استاندارد، حمایت نهادی و تضمین عدالت، هزینه‌ای برای نویسنده ایجاد می‌کند، اما اطلاعات قابل اعتمادی برای ارزیابی فرایند پژوهش فراهم نمی‌آورد. شواهد موجود، ناهمگونی گسترده سیاست‌ها و ضعف قالب‌های افشا را نشان می‌دهد، در عین حال، درباره میزان واقعی استفاده و اثر قطعی سیاست‌های افشا هنوز نمی‌توان نتیجه‌ای جامع و قطعی گرفت(۱، ۲، ۶).

سه اقدام، نخست، تصویب استاندارد حداقلی مشترک بر پایه نویسندگی انسانی، مسئولیت انسانی، شفافیت و محرمانگی، دوم، طراحی افشای ساختار یافته و متناسب با خطر، با تمایز میان اصلاح زبانی و دخالت در محتوای علمی، و سوم، اجرای تدریجی همراه با آموزش، پشتیبانی و بررسی انسانی، در اولویت قرار گیرد. برای ایران، اجرای آزمایشی این الگو در چند مجله علوم پزشکی و غیرپزشکی، با ارزیابی شاخص‌های عدالت زبانی، محرمانگی و بار اجرایی، می‌تواند پیش از تعمیم ملی انجام شود.

بیانیه استفاده از هوش مصنوعی

در گردآوری و جمع بندی منابع در نسخه اولیه این متن، از ابزار هوش مصنوعی ELICIT در تاریخ ۱۰ آگوست ۲۰۲۶ برای کمک به جستجوی اولیه، ترجمه یا ویرایش زبانی استفاده شده است. انتخاب منابع، ارزیابی شواهد، طراحی گزینه‌های سیاستی، نگارش نهایی و مسئولیت کامل محتوای مقاله بر عهده نویسنده انسانی است.

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]

سپاسگزاری

نویسنده از تمامی کسانی که در انجام این مطالعه مشارکت داشتند، کمال تشکر و قدرانی را دارند.

نویسنده تعارض منافعی مرتبط با این مقاله ندارد و این مقاله داده اولیه تولید نکرده است. شواهد از منابع منتشر شده و اسناد رسمی در دسترس عموم استخراج شده‌اند.

References

1- World Health Organization. Ethics and governance of artificial intelligence for health: WHO guidance. Geneva: WHO; 2021.
2- International Committee of Medical Journal Editors. Recommendations: V. Use of artificial intelligence in publishing. Philadelphia: ICMJE; 2026.
3- Committee on Publication Ethics. Authorship and AI tools: COPE position statement. London: COPE; 2023.
4- Veiga AD. Ethical guidelines for the use of generative artificial intelligence and artificial intelligence-assisted tools in scholarly publishing: a thematic analysis. Science Editing 2025;12(1):28-34.
5- Liang W, Yuksekgonul M, Mao Y, Wu E, Zou JY. GPT detectors are biased against non-native English writers. Patterns 2023;4(7):100779 PMID: 37521038.
6- Evangelou C, Marchant J. A comparative analysis of author guidelines on the use of generative artificial intelligence for manuscript preparation in the top 100 medical journals. J Korean Med Sci. 2025;40(4):e187.
7- Cwik JC. Disclosure is not documentation: an open science framework for documenting generative AI use in scholarly research and publication workflows. Res Integr Peer Rev 2026;47(11).
8- Ganjavi C, Eppler M, Pekcan A, Biedermann B, Abreu A, Collins GS, etal. Publishers' and journals' instructions to authors on use of generative artificial intelligence in academic and scientific publishing: bibliometric analysis. BMJ 2024;384:e077192 PMID: 38296328.

[Downloaded from jmums.mazums.ac.ir on 2026-11-03]